Pregaria.cat

Entrada

God is back

“Déu ha tornat”, aquest és el títol d’un dels llibres que més van cridar l’atenció a la darrera fira del llibre de Frankfurt, cap a mitjans del passat octubre. L’autor John Micklethwait director de la coneguda revista *The Economist,* no és teòleg però si un bon observador de la realitat mundial.

Semblava que amb la modernitat Déu s’havia anat apagant, i fins hi ha qui deia que era mort i que entre tots l’havíem assassinat. Doncs, ves per on, ara diuen que ha tornat. Sabem molt bé que ni marxa ni torna, però des de la mirada sociològica, sí que es nota que torna a interessar. Per cert, no sempre de la mateixa forma, doncs torna a tots els nivells des del fonamentalisme a la humilitat franciscana.

Era previsible que tornés. Amb la seva mort resulta que no ens trobàvem gaire bé: sentíem l’enyorança del Pare, anava creixent una buidor que res podia omplir, i les satisfaccions que cercàvem de forma tan compulsiva, se’ns escapaven tan ràpidament que ens deixaven en una soledat gairebé absoluta.

Cal estar atents. No torna a toc de trompeta, com en una desfilada de victòria, envoltat de personatges, a pas de tambor estrident, i amb totes les campanes al vol. Hi ha qui li agradaria aquesta pompa i aniria mirant amb aire de superioritat als altres poders d’aquest món com dient: veieu... teníem raó... nosaltres mai ens equivoquem, que us consti per endavant.

Ell no ha marxat, som nosaltres els que marxem. Però preguntem on era en el llarg silenci, preguntem a les persones que van mantenir-se fidels en el desert sociològic de Déu. Ens diuen coses interessants com aquestes:

.En el silenci i en la vida diària del monestir Ell hi és, saps, no va marxar; al contrari. Callat molts cops també per a nosaltres, i en l’absència de paraules resulta que la llum de la fe mostrava la Paraula.

.Trepitjant el fang dels camps de refugiats enmig de tots aquells ulls oberts que ens interrogaven des de la innocència i la fam, Déu hi és, mai va marxar, portant la creu novament.

.Anàvem caminant cap a Santiago pels indrets plans de Castella, suportant un sol de justícia, callats, i entre nosaltres Ell caminava, com un pelegrí més. Ara al costat d’un, ara d’una altra, també amb els nois... hi era. No torna ara... que ja hi era.

. I si et dic que en aquelles hores inacabables de l’hospital, quan em deixaven sol i començaven els sorolls de la nit, és quan Ell s’asseia al meu costat i em donava la mà... t’ho creuries?. .

I tantes i tantes coses... que no acabaríem. Desperts, doncs, per retenir-lo. No marxem novament d’Ell.

Jesús Renau sj.